

Ti, které milujeme,
nás nikdy neopouštějí.

Zlaté děvče

ELIN HILDERBRAND

Zlaté
děvče

Copyright © 2021 by Elin Hilderbrand

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Dagmar Fleigová, 2022

Cover © Adéla Korbelařová, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2864-0 (pdf)

ELIN HILDERBRAND

Zlaté děvče

OBSAH

Martha
Vivi
Inspektor
Vivi
Rip
Amy
Leo
Nantucket
Inspektor
Vivi
Nantucket
Amy
Inspektor
Vivi
Willa
Vivi
Carson
Vivi
Leo
Vivi
Inspektor
Amy
Vivi
Willa
Vivi
Carson
Inspektor
Leo
Vivi
Nantucket
Vivi
Willa
Vivi
Amy
Vivi
Inspektor

Carson

Vivi

Willa

Nantucket

Vivi

Willa, Carson, Leo a Rip

Inspektor

Willa

Amy

Vivi

Willa

Vivi

Leo

Inspektor

Vivi

Nantucket

Amy

Vivi

*Mým dětem Maxwellovi,
Dawsonovi a Shelby.
Nikdy vás neopustím.*

Martha

Martha právě dostala vzkaz z hlavní kanceláře, že se k nim brzo připojí nová duše a že se o ni má postarat.

Nasazuje si na nos brýle a hledá tablet. Nová duše přichází... z ostrova Nantucket.

Pro Marthu je to potěšení i překvapení zároveň. Překvapení proto, že právě v nantucketském přístavu se předminulé léto naplnil i její osud a měla pocit, že ji kancelář od té doby schválně drží od pobřežních krajín dál, aby ji, jak se říká, „nerozrušovali“.

A potěšená je proto, že... zkrátka, kdo by si nezamiloval Nantucket?

Martha se snáší dolů ze severovýchodu, nejdříve vidí osamělý maják na konci útlého zlatavého výběžku Great Point. Vidí, jak si v mělčinách podél pobřeží hrají tuleni (a zahlédne i žraloky, kteří na ně číhají o něco hlouběji). Pokračuje podél přístavu Polpis, kde zrovna trénují dvanáctiletí žáci Nantucketské jachetní společnosti. Jedna z loďek se *nebezpečně* naklání a hrozí jí převrácení. Martha vyfoukne obláček vzduchu – a loďka se narovná.

Pokračuje přes mokřady plné jezírek, protkané písčnými pěšinami. Vidí srny skryté v hloubi lesa. V měkkém písku u jezera Jewel zapadl bílý džíp, mladík vedle něj chrlí strašné nadávky (*To snad není nutné*, myslí si Martha.), jeho přítelkyně se zatím snaží chytit signál. Omlouvá se, prý je jí to líto, chtěla zkrátka jen využít brzké ranní světlo na instagramové fotky.

Martha dále volí malebnou silnici podél neporušeného jižního pobřeží. Je sice časně ráno, ale spousta lidí už je venku. Žena vyššího věku hází do vln tenisák hnědému, rovněž postaršímu labradorovi. (Marthu zalije vlna stesku po psech! Má tolik práce a nestihá navštěvovat Oddělení domácích mazlíčků.) Bělovlasý muž vstupuje do moře, aby si dopřál ranní koupel. Na Smith's Pointu Martha vidí několik rybářů, u Cisca partičku mladých (a *velice* přitažlivých) surfařů a čtveřici hráčů, kteří právě učinili první – *cvak!* – úder do golfového míčku na hřišti Miacomet.

Martha se přesune nad pláž Nobadeer, na parkovišti se tam shromažďují obecní záchranáři. Rozzcvička jim začíná v sedm patnáct, což je za chvíli. Martha si tedy musí pospíšet.

Ještě má ale minutku, aby si vychutnala krásu ostrova za jasného sobotního jitra devatenáctého června – slunce se odráží na zlaté kupoli unitářského kostela; šéfkuchař z Černooké Zuzany ujíždí plnou rychlostí po India Street, jede pozdě na směnu.

Na většině ostrova se spouští zavlažovací systém, zkrápí trávníky a květináče, nikoli však ve Sconsetu, kde obyvatelé rádi dělají věci postaru: nazují zahradnické gumáky, popadnou konve s vodou. Lidé si nalévají první ranní kávu, pročítají titulní stránku listu *Nantucket Standard*.

Dnes se bude vdávat třicet pět nevěst, ty teď otevírají oči a prožívají různě dychtivá očekávání a různě silné úzkosti. Dodavatelé parkují u centra Marine s bytovými doplňky a stavebními materiály a vytahují seznamy projektů, které měly být hotové *už včera*; přijedou letní rezidenti a své bydlení chtějí nalézt nachystané a v pořádku. Rybářské lodě startují motory a opouštějí přístav; z trouby v restauraci Downyflake se line vůně první várky sladoučkových koblížků!

Martha si povzdechne. Nantucket není absolutní ráj, ale je to ráj na zemi.

Není tady ovšem kvůli výletování. Má odsud odvést duši. Na mapě má vyznačenou polohu na Kingsley Road, skoro u křížení s Madaket Road.

Přilétá se skoro třicetivteřinovým předstihem, může ještě vychutnat těžkou vůni šeříků v plném květu. Po silnici se blíží tmavovlasá žena s nádhernýma nohama, brouká si při běhu do hudby ve sluchátkách; jinak je Kingsley Road ještě ospalá.

Patnáct vteřin, deset, pět. Martha kontroluje polohu; ano, je na správném místě...

Ve chvílce, kdy přestane sledovat silnici, dochází k tragické události. Stane se to rychle, doslova v mžiknutí oka. Martha se otřese.
Taková škoda!

Tak jo, řekne si. Čas dát se do práce.

Vivi

Překrásný červnový den, takový, o jakých Vivi ráda píše. Vlastně všech jejích třináct románů – plážová četba z nantucketského prostředí – začíná v červnu.

Vivi neměla nikdy potřebu svůj zvyk měnit, protože červnem na ostrově všechno *začíná*. Léto je v plenkách, ještě nevinné, čisté, prázdný list.

Pár minut po sedmé je Vivi připravena na ranní běh. Má stejnou trasu od doby, co se před deseti lety po rozvodu nastěhovala do Money Pitu: dolů po polní cestě, pak po Kingsley a na cyklostezku kolem Madaketu. Ta sice vede až na pláž, ale tak daleko se Vivi za ta léta nikdy nevydala.

Klouby. A taky na to nemá čas.

Přestože svítí slunce, obloha je modrá a v zahradě jsou bohatě rozkvetlé pivoňky, Vivi je neklidná. Včera večer jí volala dcera Willa, že je zase těhotná. Čtvrté početí od loňského června, kdy si brala Ripa.

„Ach, Willie,“ radovala se Vivi. „Hurá – tak dobrá, dobrá zpráva! Jak jsi daleko?“

„Šest týdnů,“ odpověděla Willa.

To je stále strašně, strašně brzy, myslí si Vivi. Těsně po tom, co se jí nedostavila menstruace. „Dělala sis test?“

„Jistě, mami.“

„Víc než jednou?“

„Dvakrát,“ řekla Willa. „První nebyl průkazný. Ten druhý ale měl dvě čárky.“

Vivi Wille *neříká*, aby si nedělala zbytečně velké naděje. Už třikrát potratila. První těhotenství vydrželo patnáct týdnů. Willa začala krvácet, když prováděla VIP hosty, guvernérovy spolupracovníky, po expozicích v Hadwen House. Z prohlídky musela odejít dříve a jet rovnou do nemocnice. Byl to příšerný den, psychicky nejbolestnější a nejtěžší ze všech tří potratů, i když po třetím už s jistotou tušila, že něco není v pořádku.

Jenže ani důkladná prohlídka v reprodukčním centru na klinice v Bostonu nic neukázala. Willa byla zdravá čtyřiaadvacetiletá žena. Neměla problém otěhotnět. Stačilo, aby se na ni Rip jen podíval, a počala.

Vivi sama pro sebe podezírala z potratů Willinu puntičkářskou náturu. Vivi a její bývalý manžel JP jí říkali „jedničkářka s hvězdičkou“, protože obyčejná jednička pro Willu nikdy nebyla dost dobrá.

„Jestli to nevyjde, co abyste si s Ripem prostě dali pauzu? Jsi ještě tak mladá. Máš před sebou ještě dlouhé roky, aspoň desetiletí. Nač ten *spěch*?“

Jak se dalo očekávat, Willa přešla do obrany. „Proč si myslíš, že by to nemělo vyjít? Myslíš, že se to nepovede?“

„Povede se všechno, co budeš chtít,“ uklidňovala ji Vivi. „Jen mám dojem, že tvému tělu by prospěla chvíle na zotavení –“

„Mami, jsem *těhotná*,“ skočila jí do řeči Willa, „porodím krásné zdravé dítě.“ Znělo to, jako by přesvědčovala sama sebe.

„Určitě *jednou* porodíš zdravé dítě, Willie. Nemůžu se dočkat, až si ho pochovám.“

Vivi se rozhodně ještě necítila na to, aby byla babičkou. Bylo jí teprve padesát jedna a byla podle svého názoru v perfektní formě. Tmavé vlasy, které nosila nakrátko, neměly jedinou šedinu (Vivi to každé ráno kontrolovala). Lidé by si o ní mohli myslet, že matkou malého dítěte je ona. (No, alespoň v to doufala.)

Tím rozhovor skončil, ale v noci ji sužoval neklid. Jsou děti trestány za chyby rodičů, nebo jsou to jen výplody jejího spisovatelského vědomí?

Vivi se probudila v půl šesté. Byl červen a slunce páliło do oken jako v poledne, ale Vivi kromě toho vyrušily jakési zvuky. Vyšla na chodbu, spatřila svou dceru Carson klopýtat po schodech a ucítila nezaměnitelnou vůni marihuany.

Naposledy ji viděla včera večer, kdy šla Carson do práce a měla na sobě ustřížené džínové šortky a tričko podniku Oystercatcher barvy afrikánů; tmavé vlasy měla stále trochu mokré, úhledně spletené do dvou francouzských copů. Carson byla ze všech tří Viviných dětí nejkrásnější, ačkoli to by si Vivi samozřejmě neměla myslet. Byla nejvíce podobná Jpmu – tmavé vlasy, jasné, olivově zelené oči, ostrý nosík a zuby srovnané v zářivě bílé rovné lince. Byla skrz naskrz z rodu Quinborových, zatímco Willa i Leo se vyvedli spíše do rodiny Howeových. Podědili Vivin předkus a křivé spodní zuby a dlouhé roky nosili rovnátka.

Carson na sobě měla stále ještě šortky, ale tričko vyměnila za něco, co vypadalo spíš jako stříbrem pošíty kapesník, který tak akorát zakrýval prsa. Břícho venku i záda měla holá, až na tenký stříbrný řetízek. Byla bosa, vlasy rozpuštěné a zvlněné. Když spatřila matku stojící nahoře na schodišti, vykulila oči.

„*Madre*,“ pronesla španělsky. „Jak je?“

„To se právě vracíš domů?“ Vivi se zeptala, i když odpověď byla zřejmá. Carson vcházela do domu v půl šesté, směna jí ale končila v jedenáct večer. Bylo jí dvacet jedna, zřejmě si tedy ještě v práci dala drink a pak možná zamířila do baru Chicken Box, aby stihla poslední set živé kapely, pak šla asi na pláž s přáteli nebo se zapletla s někým úplně cizím.

„Ano, prosím.“ Její hlas zněl střízlivě, což ještě zhoršilo Vivin kypící vztek.

„Nemysli si, že to takhle bude celé léto, Carson,“ pronesla Vivi.

„Doufám, že máš pravdu,“ odpověděla dcera. „Práce se vlekla, nedostala jsem žádné spropitné, kluci v Boxu všichni vypadali jak z šermířského oddílu dorostenců.“

„To nejde, abys byla pryč celou noc a doma z tebe táhla marihuana –“

„*Tábla marihuana*,“ pitvořila se Carson.

Vivi se snažila vydolovat v sobě zbytky trpělivosti, ale bylo to jako hledat jehlu v kupce sena. *Toble je Carson*. Když před deseti lety Vivi zjistila, že se její manžel zamiloval do svojí zaměstnankyně Amy, odstěhovala se. Všechny děti to nesly špatně, ale nejhůř to vzala Carson. Bylo jí tehdy necelých jedenáct a na matce byla neobyčejně závislá. Kniha *Na Jižním pobřeží*, která toho roku Vivi vyšla, byla průlomová. Lidé se tehdy ptali, co se stalo, jestli je v pohodě, uznale obdivovali, jak je statečná. Vivi učinila pokus uniknout nevyhnutelnému porozvodovému blázinci a vypravila se na turné s devětadvaceti zastávkami. Byla pryč sedm týdnů (zmeškala první školní den

i Carsoniny jedenácté narozeniny). Když se vrátila, Carson coby malá veselá neřízená střela byla pryč a místo ní se objevilo „problémové dítě“, které se vztekalo, nadávalo, rozdmýchávalo tahanice se sourozenci, zkrátka ze všech sil upoutávalo pozornost. Vivi za tou změnou viděla JPho románek (jejich terapeutka trvala na tom, aby jej před dětmi neskrývali) a JP zase hledal vinu ve Vivině „opuštění dětí“.

Uplynulo deset let. Carson už nebyla malá holka, ale stále to s ní nebylo snadné.

„Tohle je můj dům,“ řekla Vivi. „Platím hypotéku, daně, pojištění, elektřinu, topení, internet. Nakupuju a vařím jídlo. Dokud tady bydlíš, nechci, aby ses přes noc poflakovala venku, pila, kouřila, měla sex s cizími chlápky. Víš vůbec, jak to *vypadá*?“ Vivi se zarazila, aby Carson nemusela připomínat, že už jednou měla chlamydie, minulé léto. „To tedy dáváš bratrovi pěkný příklad.“

„Nepotřebuje, abych mu šla příkladem,“ odsekla Carson. „Od toho má Willu. Já jsem vždycky ta špatná. To už je můj úděl, způsobit vždycky všem jenom strašné zklamání.“

„Zlato, nikdo neříkal, že jsi někoho strašně zklamala.“

„Je mi dvacet jedna,“ řekla Carson. „Pít už můžu. Stejně tak kouřit trávu.“

„Jestli jsi tedy tak samostatná,“ odpověděla Vivi, „klidně se můžeš odstěhovat.“

„To mám taky v plánu,“ sykla Carson. „Šetřím na to.“

Ale nešetříš, chtělo se Vivi říct. Carson sice dostávala v Oystercatcheru dobrá dýška, ale utrácela je – za pití, trávu, oblečení od Ericy Wilson, Milly and Grace a Lovely. Po pěti protrápených semestrech Carson odešla z univerzity ve Vermontu – její průměrná známka byla trojka – a Vivi byla sice zprvu proti (vzdělání tě posune dál), ale chápala, že vysoká není pro každého.

„Nedávám ti zaracha,“ řekla Vivi, „ale tohle chování už nehodlám tolerovat.“

„*Tohle chování nehodlám tolerovat,*“ pitvořila se Carson zase. Byla to reakce sedmiletého dítěte, ale vyvolala přesně takový účinek, jaký Carson vyvolat chtěla. Vivi k ní přistoupila a napřáhla ruku. „Dáš mi facku?“ zeptala se Carson.

„Nedám, samozřejmě,“ odpověděla Vivi, i když k tomu neměla daleko. „Ale musíš se začít nějak chovat, miláčku, jinak tě budu muset požádat, abys odešla.“

„Fajn,“ řekla Carson, „půjdu k tátovi.“

„Amy by s tebou určitě mluvila *velice vstřícně*, kdyby ses jí vrátila domů takhle.“

„Není vůbec tak hrozná, jak si myslíš,“ odvětila Carson. „Když ji takhle demonizuješ, jenom ukazuješ vlastní slabost.“

Vivi zírala na svou dceru, ale než ji napadla vhodná odpověď, něco ucítila. „Tys něco... vařila?“

Carson však jenom vešla do svého pokoje a přibouchla za sebou dveře.

Vivi seběhla dolů do kuchyně, která byla plná černého kouře. Klobása a bazalkové těstoviny, které zbyly od včerejší večeře, byly nad zapáleným hořákem na Vivině značkové, úplně nové malé pánvi na soté. Obsah pánve již zčernal.

Vivi vypnula hořák, popadla utěrku a odnesla syčící pánev ven na dlážděnou cestičku. Byla tak rozžhavená, že by poškodila terasu i trávnik.

Úplně nová pánev, zničená.

Klobása a bazalkové těstoviny v báječné hořčičné omáčce, které Vivi chtěla odvézt Wille na usmířenou, teď je to na vyhození.

A co kdyby Vivi bývala nevylezla z postele? Co kdyby kuchyň chytla a plameny zachvátily dům, zatímco by Vivi – a Leo – spali? Všichni by uhořeli!

V kuchyni pak Vivi zahlédla na lince lahev tequily Casa Dragones a malé skleničky. Cítila, jak jí znovu lomcuje hněv. Tahle tequila

byla její; nedovolila ani svému (teď už skoro bývalému) příteli Denisovi, aby z ní dělal margaritu. Carson zřejmě přišla domů, dala si hrát těstoviny, vypila dva – nebo tři? – panáky *Viviny* tequily, o které věděla, že *není určená pro ostatní*, a pak nechala jídlo spálit na uhel.

Vivi vydupala zpátky nahoru a zabušila na Carsoniny zamčené dveře.

„Nechala jsi pánev na hořáku!“ ječela Vivi. Leo už byl teď určitě probuzený, což Vivi mrzelo, protože byla sobota ráno, ale co se dalo dělat. „*Co to s tebou je*, Carson? Ty fakt nemyslíš *na nikoho* jiného než na sebe? Myslíš vůbec?“ Žádná odpověď. Vivi koplá do dveří.

„Jdi pryč, prosím,“ ozvalo se zevnitř. „Chci spát.“

„A pila jsi moji tequilu,“ pokračovala Vivi. „Víš, že to je přes čáru.“

„Žádnou tequilu jsem nepila,“ řekla Carson. „Nic jsem nepila, co jsem odešla z Chicken Boxu, a to už bude pár hodin.“

Vivi zamrkala. Zdálo se, že Carson mluví pravdu, a navíc vypadala střízlivě. „Tak kdo ji tedy pil?“

Chvilí trvalo, než se Carson odhodlala k odpovědi. „Tak kdo tady ještě bydlí?“

Leo? podívala se Vivi. Podívala se na dveře Leova pokoje, které byly pevně zavřené. Leo chodil na středoškolské večírky od doby, kdy mu bylo patnáct, ale stačila první zkušenost s Jägermeisterem, a od tvrdého alkoholu se držel dál. Pil pivo Bud Light, občas si dal White Claw.

Vivi se obrátila zpět ke dveřím Carsonina pokoje: „Tu pánev vydrhneš, mladá dámo,“ řekla, „nebo mi koupíš novou.“

Když si pak Vivi nalila kávu, otevřela okna, zapnula oba stropní větráky, umyla sklenku a ukryla zbytek Casa Dragones do prádelny (tam tequilu její děti nikdy nenajdou), trochu se uklidnila. Byla matkou tří *velice mladých* dospělých, což vyžadovalo stejné množství trpělivosti

jako s velice malými dětmi. O tom se nikdy nikde nemluvalo; jako by to bylo nějaké nemravné tajemství. Vivi si vždycky představovala, že až bude jejím dětem dvacet čtyři, dvacet jedna a osmnáct, budou spolu popíjet víno venku u bazénu, děti budou vařit, uklízet a dávat jí tipy na moudré investice. Haha.

Vivi si utáhne tkaničky na běžeckých botách, opře se o nárazník džípu a protáhne podkolenní šlachy – zapne na mobilu iTunes a vyrazí.

Hudbu na běhání pro ni vybírá Carson, jsou tam playlisty s názvy Nine-Pound Hammer, Strawberry Cough a White Fire OG. (Vivi nějakou dobu trvalo, než zjistila, že to jsou názvy různých druhů marihuany, zřejmě ty, které Carson zrovna při výběrání písni kouřila.)

Dnes si Vivi vybírá směšku Nine-Pound Hammer.

První píseň je „All That and More“ od Rainbow Kitten Surprise. Carson je jako DJ skvělá. Vivi si díky ní poslechne hudbu, ke které by se jinak určitě nedostala. Za posledních několik měsíců si tuhle písničku moc oblíbila; je zároveň nenáročná i rytmická. *All I ever wanted was to make you happy...*

Vivi zvyšuje hlasitost a v té samé chvíli jí na telefonu pípne zpráva od Dennise, jejího (už skoro bývalého) přítele, který vyrazil lovit ryby na otevřené moře. Ve zprávě je fotka Dennise ve sportovních slunečních brýlích, usmívá se a odkrývá mezířku mezi předními zuby. V rukou svírá mořského okouna. Komentář hlásá: *Večere!*

Vivi neodpoví. Asi před týdnem Dennisovi řekla, že by potřebovala malou pauzu, a poprosila ho, aby u ní už nepřespával. Jak se dalo čekat, Dennis jí od té doby poskytoval ještě méně volnosti než předtím. Píše, volá, „hlásí se“ a myslí si, že Vivi bude chtít grilovat okouna, kterého ulovil. Chudák Dennis. Vivi jej potkala před třemi lety, když přijel do Money Pitu udělat odhad ceny na klimatizaci. (Patří mu malá firma na vzduchotechniku.) Centrální klimatizaci si Vivi sice nemohla dovolit, ale jiskra přeskočila a začali s Dennisem

chodit. Dennis tvrdě a poctivě pracuje a stejně tak se chová k lidem. Žije přítomným okamžikem – v létě při sebemenší příležitosti vždycky rybaří, na podzim loví zvěř a každý rok, jakmile to jde, žádá o povolení na sběr mušlí. Rád zajíždí svým velkým autem na odlehlé pláže a vřesoviště; ukázal Vivi skrytá jezírka a tajné ostrovní zátočiny, o kterých předtím neměla ponětí, a to žila na Nantucketu třikrát déle než on. JP jednou o Dennisovi řekl, že je „jednoduchý“, ale Vivi připadá spíše uvolněný. Bylo pro ni osvěžující chodit s mužem, kterému dělá radost hrnek dobré silné kávy, poctivá práce, plavání v oceánu, pivo z minipivovaru, západ slunce. Uměl Vivi rozesmát, byl jejím divokým protějškem, v posteli byl nedostižný – po dlouhou dobu to bylo vše, co potřebovala i po čem toužila.

Není si jistá, co se změnilo; upřímně, měla pocit, jako by ji Bůh klepl přes prsty a ona najednou na Dennisovi viděla jenom nedostatky a všechno, co dělal a říkal, ji začalo odpuzovat. Kouzlo pro ni zmizelo a Vivi se obává, že není jak jej získat zpět. Je opět zralá na nezávislý život.

Šeříky podél Kingsley Road jsou bohaté a voní; *dnes* jsou na vrcholu květu a Vivi si umiňuje přijet sem později a natrhat si kytici na noční stolek. Příští měsíc budou zase všude hortenzie. Fotí vůbec v červenci lidé na Nantucketu nějaké jiné květiny než hortenzie? Podle Instagramu byste řekli, že ne. Vivi nasaje vůni šeříků a to jí zvedne náladu. Až se po běhání vrátí domů, připraví pro Carson ke snídani talíř s avokádem, plátky zralého rajčete ze skleníku, sázeným vejcem a báječnou, mořskou solí sypanou kynutou bagetkou z Born and Bread. Carson pochopí, že jí Vivi odpustila.

Carson letos v létě pracuje jako hlavní servírka v podniku Oyster-catcher, v boudě dovedně sbité z velkých dřevěných prken, přímo na pláži Jetties. Na písku kolem jsou rozestavěná lehátka, kde mohou hosté popíjet drinky a vyčkávat, až se uvolní místo u některého z barevných piknikových stolů v prostorné otevřené jídelně. Několik

schůdků vede k pultíku hostesky a na malé pódium, kam se vejde právě jeden kytarista, mikrofon a reprobedna. Ještě o několik schůdků výš se nachází bar, prodejní pult, kuchyně a obchůdek, kde si můžete koupit nafukovací čluny, hračky na pláž, trička, krémy na opalování a sladkosti.

Vivi se šla do Oystercatcheru na Carson poprvé podívat v polovině května, krátce poté, co podnik otevřel na novou sezónu. Byla tu spousta známých tváří; Vivi s Dennisem se u některých zastavili na pár slov, než se posadili u baru. Přiblížila se Carson a tvářila se značně nesměle.

„Mohu vám nejdřív nabídnout něco k pití?“ Znělo to tak profesionálně a uhlazeně! Přednášela nadšeně denní nabídku, jako by recitovala báseň. „Šéfkuchař dnes večer připravil pizzu z mořských plodů, jsou na ní...“ Ano, ano, určitě si dají pizzu s humry a mušlemi a pro začátek si objednejí tucet ústřic, míchaný salát a pomazánku z uzených ryb. Carson objednávku odkývala, nic si nezapisovala. Byla k pomilování – šortky, tričko, krátká černá plátěná zástěra utažená kolem pasu, v kapsičce otvírák na víno i pivo.

Carson se pustila do leštění skleniček a nevěnovala dál pozornost Vivi, která si dala Sauvignon Blanc, ani Dennisovi, který upíjel pivo IPA od Bell's Brewery. Kytarista zahájil představení první písní „Wonderwall“ od Oasis. Slunce zapadalo a začínal být cítit chlad. Vivi by ráda nabídla Carson svetr z auta, ale tušila, že by jej odmítla. Navíc by možná matce naznačila, aby se k ní nechovala jako k dítěti a neztrapňovala ji.

V tu chvíli se na druhém konci baru usadili Zach a Pamela Bridgemanovi. Vivi jim zamávala, Dennis jejich směrem pozvedl pivo, ale na slova nedošlo. Pamela byla (o hodně) starší sestrou Ripa, Willina manžela, takže zde existovalo jakési rodinné spříznění. Pamela i Rip pracovali v rodinné pojišťovací firmě a Zach byl řidičím letového provozu na letišti Nantucket Memorial. Zach s Pamelou

měli syna Petera, který chodil do třídy s Leem, ale ti dva se spolu moc nepřátelili. Na začátku závěrečného ročníku se dokonce poprali na fotbalovém zápase. Peter řekl něco sprostého a strčil do Lea, Leo mu to vrátil, Peter se rozpráhl a strhla se rvačka. Vivi vinila Petera – byl to vždycky podivný, agresivní kluk, zatímco Leo byl zlatíčko, vycházel s každým. Co vlastně Peter řekl, že to vedlo k pranici?

„Nějakou pitomost,“ odpověděl Leo, „jenom provokoval.“

Stín toho incidentu ještě zcela nezmizel a hovory s Bridgemanovými tak bývaly poněkud náročné. Vivi dříve se Zachem probírala literaturu – oba je zároveň nadchl Greg Iles, o něco později Attica Lockeová – ale pak jednou pronesla Pamela kousavý komentář a Vivi došlo, že ji knižní debaty unavují. Když si nemohli povídat o knihách ani o chlapcích, moc společných témat jim nezbývalo.

Vivinu pozornost teď upoutalo, jak na přítomnost Bridgemanových zmateně reagovala Carson. Zakopla o gumovou rohožku, pokusila se narovnat a zavadila při tom o řadu skleniček.

„Do pr...kýnka,“ pronesla a připlácla si na ústa ruku. „Dobrý den, co vám nabídnu? Něco k pití?“

„Ahoj,“ usmála se bez úsměvu Pamela, „přineseš nám menu?“

„Dám si Maker's Mark s ledem, prosím,“ řekl Zach.

„Jeden Maker's Mark na led,“ zopakovala Carson. „A ty, Pamela?“

„Menu?“ odpověděla Pamela.

„Hned to bude!“ Carson vytáhla menu z poličky a několik dalších shodila na zem, ale nevšímalá si jich.

„Netušila jsem, že tu ještě pracuješ,“ komentovala Pamela, „asi jsem si myslela, že ses posunula někam dál a výš.“

Vivi se málem zalkla vínem. Proč má potřebu říkat *takověhle věci*? Pamela Bridgemanová zřejmě ale svoje důvody měla.

Carson mírně poodstoupila. „Dělala jsem na baru pomocnici. Teď jsem hlavní barmanka.“

„Dobrá práce,“ zamumlal Zach.

„Dám si kolu bez cukru,“ rozhodla se Pamela.

„Hned ji donesu,“ odpověděla Carson. „A budete taky večeřet?“ Pamela se zasmála. „Tak asi jsem sem nepřišla jenom na kolu.“

Vivi měla chuť se postavit a zakřičet na ni: *Nemůžeš se pokusit být milá? Vždyť jsme jedna rodina.*

„Jasně, to asi ne,“ pípla Carson. „Přinesu vám pití a pak mi řeknete, co jste si vybrali.“

Carson se při nalévání whisky třásly ruce; trochu přelila, oťřela sklenku utěrkou a podala ji Zachovi se slovy: „Jé, ty taky musíš dostat menu.“

Pamela si nasadila brýle na čtení. Jejím nejvýraznějším rysem byly vlasy. Neobvyklý odstín tmavě rudé a charakteristický bílý pruh vpředu. Nikdy se nemalovala a její pleť vypadala stále pěkně. (Vivi si nemohla pomoci, pořád měla hloupě ve zvyku hodnotit vzhled ostatních žen, posuzovat, zda jsou na tom lépe nebo hůř než ona. Myslívala si, že v padesáti už jí bude jedno, jak vypadá, ale to se nestalo. Kdy to přijde? V pětasedesáti? V pětasedmdesáti? V *pětaosmdesáti?*)

Pamela se přivinula k manželovi. „Bude nám stačit jedno dohromady.“

Dennis, který si zřejmě všiml, jak se k sobě Bridgemanovi tulí, přiložil své rameno k Vivině a zašeptal: „Klid, ta ženská je přece nepříjemná permanentně.“

Ne – permanentně. Je taková *permanentně*, opravila ho v duchu Vivi. Dávno přestala Dennisovu mluvu opravovat nahlas. To by byl běh na dlouhou trať.

„No jo,“ odpověděla Vivi, až příliš zvesela. Odtáhla se od Dennise a přiznala si, že jejich vztah se postupně dostal do vleklého a malátného posledního tažení. Kývla na Carson: „Prosím, nejúžasnější z čišnic, mohla bych dostat ještě skleničku vína?“

Vivi zašla za Carson do Oystercatcheru znovu před třemi dny, hned poté, co se dozvěděla dvě mimořádné novinky. Přišla první recenze na její nově vydaný román *Zlaté děvče* a vůbec poprvé za něj Vivi dostala hvězdičky. A jako by to nebylo dost, Tanya Priceová, reportérka z pořadu *Great Morning USA*, byla z knihy tak nadšená, že chtěla s Vivi udělat rozhovor pro *celonárodní televizi*.

Potřebuju to zapít! dunělo Vivi v hlavě. Byla nadšená, že se knize dostává tak vřelé pozornosti, ale zároveň se ozvalo i znepokojení. Kniha obsahovala... tajemství.

Vivi zaslechla vedoucí Nikki říkat, že čekací doba na stůl je dvě hodiny. Bar byl přeplněný, Vivi se mohla leda modlit, aby se uvolnilo místo. Chvilí jen tak postávala a sledovala svou dceru. Jaký je to rozdíl, za pouhé tři týdny. Carson byla na place první dámou – přijímala objednávky na koktejly, mixovala je zručně, jako by hrála na bicí, přinášela podnosy s ústřicemi a mušlemi na ledu, volala do kuchyně kvůli křenu navíc, plácala si se zákazníky a rozezněla zvon, kdykoli někdo do misky na baru hodil spropitné. Živá hudba ještě nezačala, ale z reproduktorů se linuly hity z osmdesátých let – „Tainted Love“ přešla do „Don't You Want Me“. Lidé pokřikovali: „Carson, tady!“ a „Hej, Carson!“

Nakonec se Vivi k baru proboujvala a vklínila se mezi dvě skupinky, v podstatě jim teď mohla číst i myšlenky. Lidé se posunuli trochu doleva a voilà! Uvolnilo se místečko. Jakmile měla kde sedět a mohla doufat, že se její sen o skleničce brzy stane skutečností, trochu se zklidnila.

Recenze v *McQuaid* překypovala chválou. Vivi už měla zástupy věrných čtenářů, ovšem zatím nikdy nijak zvlášť nenadchla pisatele literárních recenzí. U předchozí knihy měla recenzi v *McQuaid* docela průměrnou. A její první román *Dcery duny* byl označen za „tři sta stran slovního salátu“. Tehdy ještě Vivi nebyla zvyklá na kritiku svého psaní (kromě bezohledných lidí na konferenci pro začínající

spisovatele v Bread Loafu) a taková recenze pro ni byla ledovou sprchou. Samotné vydání románu jí připadalo neskutečně těžké a to byl teprve začátek. Poslat knihu do světa znamenalo vyložit vlastní srdce na stříbrný ták a dovolit, aby do něj kdekdo rýpal, zkoumal ho a v nejhorším případě ho zcela ignoroval.

Vivian Howeová tedy už nepíše slovní salát!

Ze třinácti pokusů první recenze s hvězdičkami!

A navíc *Great Morning USA*! Pozornosti celonárodní televize Vivi doteď unikala. Přála si, aby se toho dožila její matka. Ta *Great Morning USA* zbožňovala a byla by sezvala polovinu lidí z Parmy, aby s ní vysílání sledovali.

Všechno nasvědčovalo tomu, že kniha bude *nejlepší*. Jak je vidět, jediné, co pro takovou ohromnou pozornost musela Vivi udělat, bylo... napsat o věcech, které sama sobě kdysi uložila podržet v tajnosti.

Zapudila tu myšlenku zrovna ve chvíli, kdy si jí všimla Carson, na jejíž tváři se objevil bezděčně upřímný úsměv.

Ha! pomyslela si Vivi. *To jsem tě překvapila.*

„Mami!“ zvolala Carson. „Co si dáš?“

Vivi běží po Kingsley Road a přesvědčuje sama sebe, tak jako každé ráno, že jsou její děti v pohodě. Jsou *v pohodě!* Willa má dobrou práci v Nantucketské historické asociaci, její manžel Rip právě zdědil letní chatu na břehu Smith's Pointu. Žijí si jak v pohádce – vlastní dům ve městě *a také* chatku na pláži. A co víc, Willa je opět těhotná. Může si Vivi dovolit mít z toho radost? Ano. Willa bude v pořádku. Děťátku se povede dobře.

Carson se v Oystercatcheru daří; je z ní pomalu nantucketská celebrita. Vydělá si peníze, pozná se s lidmi a posune se dál: stane se provozní v hotelu či v klubu. Nebo si dokonce otevře vlastní restauraci. Carson se povede dobře!

A Leo? (To on zřejmě pil její tequilu, dochází Vivi, ale proč? To mu vůbec není podobné.) Když byl ještě malý, byl to ten nejrozkošnější chlapeček pod sluncem, ale teď je pro Vivi rok od roku záhadnější. Dobře se učil a hrál fotbal i lakros, ve škole byl oblíbený – ale byl šťastný? Vivi si není jistá. *Tichá voda břehy mele*, to je úsloví, které ji při pomýšlení na syna napadá. Kdo ví, co se ve skutečnosti odehrává v jeho hlavě, v jeho srdci? Leův nejlepší kamarád se jmenuje Cruz DeSantis. Co se Vivi týče, Cruz je součástí rodiny; má vlastní místo u jídelního stolu, ví, kam patří nádobí, když se vyndává z myčky, a Vivi je už od školky jednou z Cruzových kontaktních osob pro případ nouze. Po všechny ty roky byli Cruz a Leo nerozluční – *Pat a Mat*, říkávala jim. Když přešli na střední, otevřel se jim ovšem svět randění. V patnácti začal Cruz chodit s Jasmínou Kellyovou a Leo o rok později podlehl šarmu Marissy Loprestiové, která ho pronásledovala už od konce základky.

Marissa je *moc krásná* holka – ale stejně jako ptáci nebo hmyz s výraznými barvami, i ona je nebezpečná. Vivi ji jednou zaslechla, jak zsměšňuje spolužaččin obrázek na sociální síti („Podívej se na Lindsay na téhle fotce, to je kráva, měla by shodit čtyřicet kilo a taky by jí prospěla plastika nosu.“) a Leovi slouží ke cti, že jí řekl, ať se zklidní, nebo zmizí. Marissa nemá žádnou blízkou kamarádku kromě svojí starší sestry Alexis – a proto strašlivě žárlí na Leovo přátelství s Cruzem. Pokaždé se vzteká, když si Leo s Cruzem něco naplánují – restauraci, golf, hraní Fortnite u Lea doma –, a aby k sobě obrátila Leovu pozornost, nejednou fingovala rodinné drama (hádku s matkou) nebo zdravotní problém (strach z meningitidy). Pro Vivi byla hotová muka to sledovat. Mohla jenom doufat, že se Leo s Marissou před odjezdem na vysokou do Boulderu rozejde. Najde si pak nějakou jinou; kdokoli bude lepší než Marissa.

Leovi se povede dobře!

Na telefonu pípne další zpráva. *Ale ne*, prolétne jí hlavou, *snad ne zase Dennis*.

Nikoli; píše Carson. Omlouvám se za tu pánev, mami. Tequila jsem nepila. Mám tě ráda.

Napětí ve Vivině šíjí i v čelistech se uvolňuje. Dětem se povede dobře.

Píseň končí a Vivi zaskočí první akordy nahrávky „Stone in Love“ od Journey. Málem zakopne o vlastní nohy. Zastaví se a zírá na displej telefonu. Co dělá *tahle* píseň v playlistu Nine-Pound Hammer? Přidala ji tam Carson? Ta přece *nesnáší* klasický rock; tvrdí, že to je „hudba ze záhrobí“.

Vivi je rozhozená. Tahle píseň v ní vyvolává silné vzpomínky na střední školu, má pocit, že kdyby se otočila, na Kingsley Road bude stát Brett Caspian.

Má nutkání zmáčknout tlačítko *přeskočit*, ale na druhou stranu, tuhle píseň má opravdu ráda, i když v ní vyvolává smíšené pocity, a už tak dlouho ji neslyšela. Když se znovu rozeběhne, zpívá si s nimi: *Burning love comes once in a lifetime!*

Oči má zavřené, a než si stačí uvědomit, že se něco děje, je příliš pozdě – v krku jí křupne, srdcem projede tlaková vlna jako po výbuchu dynamitu. Vivi je vymrštěna do vzduchu, *letí* – dokud nedopadne hlavou na zem. Noha. Něco se jí stalo s nohou.

Tenké, vzdalující se hlásky zpívají *Zlaté děvče, budeš se mnou napařád*.

Pak hudba zmlkne. Šero přikryje sametová čern. Mlčení se změní v ticho.

Inspektor

Šéf nantucketské policie Ed Kapenash je na cestě do práce, když uslyší ve vysílačce prosbu o vyslání záchranky. Poblíž cyklostezky u Madaketu byla nalezena bezvládná žena.

Po příjezdu na stanici už dostává základní zprávu: řidič odbočující z Madaket Road na Kingsley Road zahlédl ženu ležící na zemi. Zastavil a zavolal na tísňovou linku 911. Tělo ženy bylo pokroucené, krvácela z úst a měla poraněnou nohu. Řidič tvrdí, že nahmatal slabý pulz, ale když ji sanitka dopravila do nemocnice Nantucket Cottage, prohlásili ji za mrtvou.

Ed u svého pracovního stolu svěsí hlavu. Ještě ani nebyl slunovrat, a už to vypadá, že se jim do rukou dostává první případ sražení chodce a ujetí od nehody.

„A teď pár podrobností, které asi nechceš slyšet,“ pokračuje seržant Dixon. Zdá se, že na Dixona vždycky vyjde povinnost sdělovat nepříjemné zprávy.

„Sem s nimi,“ říká inspektor, ale v duchu se bojí.

„Zesnulá je Vivian Howeová, ta spisovatelka. Znáš ji, ne?“

Samozřejmě, pomyslí si Ed. Andrea hltá všechny její knihy hned ten den, co vyjdou. Už se naučil, že druhé úterý v červenci na ní nemá mluvit. Čte ty romány v jednom kuse ve dne v noci – všechny se odehrávají na Nantucketu a děj se točí okolo místních skandálů (jako by jich ostrov neměl i bez toho dost a bylo třeba vymýšlet nové). Nikdo ji nesmí vyrušovat.

Ani inspektor, ani jeho žena Andrea neznají paní Howeovou osobně, ale protože jsou zdejší, vědí o ní. Manžel Vivian Howeové býval JP Quinboro, kterému patří cukrárna a zmrzlinárna s názvem

Kornout na Old South Wharf. Inspektor ví, že Vivian a JP mají tři děti, nejmladší syn právě dokončil střední školu; hrál v lakrosovém týmu na pozici útočníka a Ed si jeho jméno vybavuje z novin. Mají ještě dvě dcery, jednu z nich přivezli několikrát na stanici kvůli menším přestupkům.

Takový je život na ostrově. Inspektor se s Vivian Howeovou nestýká – nestýkal, ale ví o jejím životě hodně. A ona zřejmě věděla stejně tolik, ne-li víc, o něm. Andrea se mu jednou svěřila, že děj knihy paní Howeové se nápadně podobá událostem toho léta, kdy měli Tess (Andreina sestřenice) a její manžel Greg smrtelnou nehodu na plachetnici. Andrea Edovi dokonce při usínání přečetla příslušnou pasáž.

„Myslíš, že se doslechla o Tess a o Gregovi a použila to v románu?“ Z hlasu jí bylo znát, že ji ta představa nerozzlobila, nýbrž spíše nadchla.

„Kdo to ohlásil?“ ptá se teď inspektor Dixona.

„Cruz DeSantis.“

Inspektor se zachmuří. „Jak ten se do toho připlétl?“

„Je kamarádem syna zemřelého,“ vysvětluje Dixon. „Byl na cestě k nim domů, když objevil paní Howeovou. Nejdřív si prý myslel, že si zvrtila kotník. Je z toho dost otřesený.“

„Viděl něco?“

„Přivezou ho k výsledku,“ říká Dixon. „U zásahu byl Falco. A tady to začíná být nepříjemné, inspektore. Falco viděl DeSantise, jak přešel stopku na konci Hooper Farm Road a pak se řítit nepřiměřenou rychlostí dál po Surfside. Bylo to necelých pět minut předtím, než přišlo tísňové volání. Falco říkal, že málem DeSantise zastavil, ale pak toho kluka poznal a řekl si, že ho nechá být.“

„Takže Falco má podezření, že tu ženu srazil DeSantis?“ Inspektor znal Cruze DeSantise od plenek. Cruzův otec Joe DeSantis je

majitelem Nickelu, bistra s občerstvením, tamní sendviče inspektor miluje a dopřává si je třikrát (no, někdy i čtyřikrát či pětkrát) týdně. Cruz je od příštího podzimu přijatý na univerzitu v Dartmouthu, dostane prospěchové stipendium. Inspektor se postaví. „Promluví si s ním.“

„Cože?“

„Vyslechnu ho já,“ opakuje inspektor. „Dejte mi vědět, až přijde zpráva z nemocnice. Předpokládám, že Falco zajistil místo činu.“

„Ano,“ potvrzuje Dixon. „Soudní lékař je na cestě z pevniny.“

„Nějaký další svědek? Běžci? Pejskaři? Okolohodující auto?“

„Jeden pár zastavil, když už tam byl DeSantis,“ říká Dixon, „ovšem nebyli přímo u nehody.“

„Sousedé?“

„Falco je obešel. Nikdo nic neviděl.“

„Skvělé,“ prohlásil nevesele inspektor. „Promluví s tím klukem.“

Cruz DeSantis je vysoký, hubený, s černou pleť; vlasy má na ježka jako voják. Jeho otec Joe sloužil v Osmdesáté druhé výsadkové divizi během druhé války v Zálivu. Necelý rok po návratu domů našli jeho ženě vzácnou, agresivní formu rakoviny. Žena mu brzy nato zemřela a zanechala Joeovi na krku tříleté dítě. Joe se synovy výchovy zhostil velice dobře, výjimečně dobře. Teď, když inspektor vchází do výslechové místnosti, se Cruz ale chová jinak než obvykle. Má na sobě džíný a pomačkané tričko s nápisem VIRGINITY ROCKS – možná je to ironie, možná ne; Joe ho drží poměrně zkrátka. Cruzův výraz prozrazuje z devadesáti procent zhroucení a z deseti procent *Nechci tady být*. Za skly brýlí se mu lesknou slzy.

„Inspektore?“ Cruz vstává.

Ten mladík vypadá natolik otřeseně, že by jej inspektor nejraději objal, ale místo toho mu kyne, aby se zase posadil. „Nabídl ti někdo něco k pití? Vodu? Kávu?“

„Nemůžu. Nechci...“ Cruz se zhroutí na židli a dá si hlavu do dlaní. „Vivi je mrtvá. Ona...“ polkne naprázdno, „je mrtvá.“

„Klid, klid,“ říká inspektor. Napadá ho, zda neudělal chybu, když se rozhodl vést výslech sám. Nikdy mu sice nedělalo problém oddělovat osobní věci od pracovních, ale Joea si velice považuje a naučil se mít rád i tohoto chlapce, kterému přeje jeho úspěch. „Párkrát se zhluboka nadechni. Víím, že jsi nešťastný. A ostatní také budou, až se tahle zpráva roznese. Já mám na starosti zjistit, co se vlastně stalo.“ Inspektor usedá do židle naproti Cruzovi. „Začneme tím, jak jsi paní Howeovou našel.“

„Vivi,“ začne Cruz, „je jako moje máma. Leo a já jsme... no, už od školky jsme byli nejlepší přátelé. A Vivi... občas vtipkuje o tom, že jsem její nejoblíbenější dítě. Já mám dokonce i svoje místo u jejich jídelního stolu. A Vivi koupila vánoční punčochu s mým jménem a věší ji u nich doma na krbovou římsu.“ Cruz se zalkne. „Připadám si, že do jejich domu *patřím*. Jsem součástí rodiny. A ne proto, že jsem ubohý sirotek, ale protože mě Vivi... *má ráda*.“

„Je mi to moc líto, hochu,“ tiší ho inspektor a bere do ruky pero. „Takže jsi byl na cestě k nim, když jsi ji našel? V sedm patnáct ráno?“

„Ano, pane.“

„Dost brzká návštěva na sobotní ráno,“ podotýká inspektor.

Cruz pokládá hlavu na desku stolu a pláče. Inspektor mu dává chvíli na uklidněnou a pak pokračuje: „Kde přesně jsi byl, když jsi ji uviděl? Popiš mi to vteřinu za vteřinou.“

„Jel jsem z domova, takže jsem odbočoval tou mírnou levotočivou zatáčkou na Kingsley, když jsem uviděl... člověka, Vivi, jak leží na zemi. Byla skoro na cyklostezce, ale ne úplně. Myslel jsem, že se poranila,“ vysvětluje Cruz. „Hned jsem věděl, že to bude ona.“

Běhá tou cestou každé ráno. Myslel jsem, že si zvrtna kotník, tak jsem zastavil a vyskočil z auta. Když jsem se k ní pak přiblížil, viděl jsem..., bylo to ošklivé. Zavola jsem 911.“

„Počkej,“ zarazí ho inspektor, „tys přijížděl *od sebe* z domova? Jsi si tím jistý?“

Cruz přikývne, ale zrak upírá na své ruce.

Jestli ho Falco viděl projet stopku na konci Hooper Farm Road, tak Cruz teď lže. Joe s Cruzem bydlí na Delaney, hned u odbočky z Cliff Road. Je taky možné, přemýšlí, že se Falco spletl. Anebo se Cruz vracel odněkud, kde neměl být. Z domu své přítelkyně, například. Nebylo by to poprvé, ve skutečnosti to zažil inspektor už tisíckrát: při vyšetřování zločinu se často odhalí spousta nesouvisících věcí, které se lidé snaží skrývat.

„Cruzi,“ pronese a hoch vzhledne. Za brýlemi se mu lesknou vyděšené oči.

Inspektor si vybavuje, že i spořádané děti, i *výjimečné* děti mohou udělat chybu. „Minul jsi nějaká vozidla na Madaket Road, než jsi našel paní Howeovou?“

„Nemyslím,“ říká Cruz, „žádné si nepamatuju.“

„A nějaké chodce jsi na Madaket Road neviděl?“

„Ne.“

„Viděl ještě někdo kromě tebe, co se stalo? Nebyl tam nějaký cyklista nebo běžec?“

„Kdyby to někdo viděl, tak by snad zastavil, ne?“ reaguje Cruz.

„Na cyklostezce jsi tedy nikoho neviděl, Cruzi?“

„Ne!“ vykřikne Cruz. „Nikoho kromě Vivi na zemi! Zavola jsem 911, počkal na sanitku a pak jsem jel k Leovi domů, abych mu řekl, co se stalo.“

„Nezavola jsi mu tedy přímo z místa nehody?“

„Ne.“

„Nezavolaš svému nejlepšímu příteli, abys ho informoval, že má zraněnou matku?“

Cruz snímá brýle a odkládá je na stůl, až nyní si inspektor všimá, že jedno sklíčko má drobnou prasklinu a pod Cruzovým levým okem nabíhá modřina.

„Leo a já jsme se včera v noci pohádali,“ říká Cruz. „Věděl jsem, že mi nezvedne telefon.“

Hádka, proletí inspektorovi hlavou. To by mohlo vysvětlit ty brýle, oko, spěchajícího Cruze v sedm ráno.

„Nevšiml sis na Madaket Road někoho před sebou? Třeba auta, co zastavilo?“

„Ne,“ opakuje Cruz.

Inspektor se bude muset na to místo vypravit sám, ale pokud tomu dobře rozumí, ten, kdo srazil Vivian Howeovou, musel odbočovat na Kingsley, jako to udělal Cruz. Není možné, aby auto jedoucí po Madaket Road srazilo běžce, který ještě ani nebyl na cyklostezce. Jestliže ovšem řidič projížděl tou mírnou levotočivou odbočkou na Kingsley příliš rychle a nedával pozor, mohl někoho srazit. Pak by ovšem, pokud věděl, že Kingsley Road je slepá silnice, a pokud by se chtěl vypořit, musel couvnout a pokračovat dál po Madaket Road.

Musel to být někdo místní, napadne inspektora a jeho nálada se ještě zhorší. „Takže jsi zavolał 911 a pak se dělo co?“

„Čekal jsem u Vivi,“ říká Cruz. „Držel jsem ji za ruku a mluvil na ni, kdyby mě náhodou slyšela. Několik aut zastavilo; jedna žena se mě zeptala, jestli jsem ji nesrazil já...“

„Ale tys to nebyl,“ ptá se zlehka inspektor. Ví z praxe, že v těchto případech to bývá právě viník, kdo často zavolał 911 a pak předstírá, že sraženou osobu jenom našel. Je to i tenhle případ? Zabočil snad Cruz na Kingsley příliš rychle, objevila se mu v cestě Vivian Howeová tak náhle, že už nestihl zareagovat, do očí mu zasvítilo slunce, byl našťvaný z hádky s jejím synem, možná se jel do jejich

domu omluvit? Inspektor vchoval dvě vlastní děti a pak ještě Chloe a Finna, děti od Tess a Grega. Zažil s teenagery tolik dramát, že by to vydalo na šest řad seriálu na Netflixu. Jakékoli z jeho dětí mohlo někdy odvrátit oči z vozovky, třeba kvůli napsání zprávy nebo přeladění rádia – a nechtěně do někoho vrazit. „Tys ji nesrazil? Pokud ano, anebo jestli si nejses jistý, třebas to přehlédli, tak teď je ta chvíle, kdy mi to musíš říct. Víím, že tě čeká skvělá budoucnost a že se ji snažíš zachránit –“

„Inspektore Kapenashi,“ skočí mu do řeči Cruz, s očima náhle jasnýma a vážnýma. „Vivi jsem nesrazil. Nevím, kdo to udělal. Nikoho jsem neviděl, dokud jsem nezavola 911. Vivi už byla na zemi, když jsem ji našel.“ Cruz zavře oči a po tvářích mu stékají slzy.

Inspektor si povzdechne. Ví, že by neměl tomu chlapci rovnou věřit, jenže věří. „Musíme zadržet tvůj džíp, než ho prohlédnou kriminalisté, omlouvám se, synku.“ Vstane. „Zavolej otcí, ať pro tebe přijede. Je mi moc líto, co se stalo. Víím, že jsi takhle tragicky přišel o někoho, kdo pro tebe hodně znamenal. Sám jsem to zažil.“

Hoch pláče tak usedavě, že to zní, jako by se dusil. „Byla pro mě jako máma,“ vzlyká, „a já její nejmilejší dítě.“

Vivi

Stoupá výš a výš. Napadne jí, že to je asi dobře – nahoru, a ne dolů –, ale má takový ten pocit, že se vydala do obchodu bez peněženky. Jinými slovy, není připravená. Leckteré záležitosti, velké i malé, tam na zemi, ve svém životě, nedokončila.

Malá záležitost: její nová, značková pánev na soté se válí na cestičce a Vivi je jasně, že ani Leo, ani Carson si toho nevšimnou.

Budou ji překračovat, dokud nebude plná dešťové vody a hmyzu; možná se v ní utopí jedna z myší, co okupují její dům od dob, kdy ho koupila, nebo z ní bude pít nic netušící kos, který si ji splete s jezírkem pro ptáky. Pokryje ji sněh, splyne se šterkem cestičky, než někoho napadne vzít ji dovnitř a vydrhnout. Udělá to Willa, až se příště zastaví, pomyslí si Vivi. Anebo zahradnice Anastasia – ve slovníku byste ji našli pod heslem *perfekcionista* – ta se o pánev postará.

Malá: Vivi dluží Anastasii neuvěřitelné dva tisíce sto dolarů, fakturu je třeba proplatit.

Větší: Kdo poplatí veškeré účty, urovná její záležitosti, postará se, aby se dětem dostalo řádné péče? Nezanechala posední vůli. Proč by to dělala? Je jí jednapadesát a nemá žádné zdravotní problémy. Otec jí zemřel, když jí bylo sedmnáct, v autě v garáži, a matka pět let nato ve věku šedesáti čtyř let, ovšem kouřila a byla obézní. Vivi běhala každý den, byla fit, nepotáhla z cigarety od doby, co odešla z Ohia – byla ikonou dobrého zdraví. K čemu by jí byla poslední vůle?

Měla sepsat závěť. Určila by v ní osobu, která by zvládla zařídit její záležitosti. Vivina nejlepší přítelkyně v životě, který právě opouští, Savannah Hamiltonová má sama starostí dost se svými dvěma stárnoucími rodiči, kteří žijí v domově s pečovatelskou službou ve Weymouthu; matka má Alzheimeru, otec běžnou demenci, Savannah je vyčerpaná. Jenže děti ještě nejsou samostatné, dokonce ani Willa, takže se o ně Savannah bude muset postarat.

Větší: Třináctého července vychází Vivi román *Zlaté děvče*. Vivi umí z paměti (ohvězdičkovanou!) recenzi z *McQuaid*.

Howeová jde při vyprávění tohoto brilantního příběhu mladé dívky, která se snaží uniknout své minulosti, hlouběji pod povrch než obvykle. Alison Revereová dospívá na clevelandském předměstí a touží po dráze spisovatelky. Její středoškolská láska Stott Macklemore zpívá v rockové

kapele, kterou touží dostat z garáže na stadiony. Když Alisonin otec spáchá sebevraždu, přimkne se ke Stottovi ještě více, dokonce se domlouvají na svatbě po maturitě. Stott složí pro Alison píseň s názvem „Zlaté děvče“ a získá zakázku u větší nahrávací společnosti. Vydává se do Kalifornie a zanechává za sebou zničenou Alison, která opět ztrácí důležitou osobu svého života. Alison se rozhodne, že Stotta dostane zpátky do Clevelandu stůj co stůj. Ve druhé polovině knihy se setkáváme s Alison na letních prázdninách na Nantucketu, v domě rodičů spolužačky z koleje. Přestěhuje se na ostrov natrvalo, potká místního mladíka a vezme si ho za muže, vydá svůj první román s názvem Zlaté děvče. Její život vypadá... jako ze zlata..., dokud se neobjeví Stott Macklemore a nepřinutí ji znovu čelit tajemstvím z minulosti. Zlaté děvče je kniha plná typické howeovské letní poetiky, ale čtenáři si z knihy odnesou především širší poselství o nezvratném rozhodnutí, které musela dospívající Alison učinit.

Jedna z nejčastějších otázek, které Vivi při rozmanitých akcích a rozhovorech dostávala, byla vždycky tato: *Mají vaše postavy předobraz ve skutečných lidech? Inspirujete se událostmi ze svého života?* Vivi mnohokrát cítila, že si čtenáři přejí, aby odpověď zněla ano; toužili, aby fikce byla *skutečností*. Vysvětlovala, že ráda používá *details* ze svého života: hned ve třech románech vystupuje její porcelánová konvice s mušlovým reliéfem, koupila ji v obchodě Weeds na Centre Street. Vivi nosí šperky od Jessiky Hicksově stejně jako její hrdinky. Její nejlepší přítelkyně Savannah je známá svými duchaplnými poznámkami a Vivi si je vypůjčuje (krade) poměrně často. Nic z toho ale není vyprávění o blízkých lidech nebo o vlastním životě.

To všechno ovšem platilo jen do letoška. Děj ve *Zlatém děvčeti* popisuje vypjaté události posledního roku na Vivině střední škole – jenomže jediný člověk, který by to mohl poznat, je její tehdejší přítel Brett Caspian, kterého neviděla přes třicet let.

Než začala psát *Zlaté děvče*, hledala jeho stopy na internetu. Nebyl na Facebooku ani na Twitteru, Instagramu, Snapchatu nebo TikToku. Neměl účet na LinkedInu. Vivi prošla i Zlaté stránky, pod jménem Caspian se v oblasti Clevelandu nikdo nenacházel. Nenápadný e-mail dvěma spolužačkám, s nimiž ještě byla v kontaktu – Stephanii Simonové a Gině Marianiové –, jí potvrdil, že Brett nikdy nedorazil na třídní sraz (stejně jako Vivi, protože její rodiče byli oba po smrti a dům v Parmě prodala). Vivi sice zajímalo, co se s ním stalo, ale došla k závěru, že Brett Caspian zkrátka „nežije na sítích“; ať už byl kdekoli, netušil, že se stala spisovatelkou, a nikdy se mu nedonese, že *Zlaté děvče* je ve skutečnosti o něm. O nich. S pár drobnými úpravami.

Obavy z toho, že ji Brett Caspian odhalí, odsunula (alespoň zdánlivě) do pozadí a radovala se z vyhlídek, které nová kniha přinášela. Zatím to bude její nejlepší šance umístit se v žebříčku bestsellerů New York Times na horních příčkách. První místo. Vivi k němu vzhlížela jako ke třpytivé hvězdě na vrcholu vánočního stromku. Její poslední kniha s názvem *Senzace na Main Street* získala třetí místo v knihách s pevnou vazbou a druhé místo v kombinovaném žebříčku. Tak blízko! Měla nakročeno – snad? – získat nyní konečně první příčku.

Vivi je jasné, že vyšší mocnosti ji nevrátí zpátky na zem do života, aby mohla uklidit pánev, zaplatit zahradnici nebo třeba představit čtenářům novou knihu. Ale co její nejdůležitější povinnost?

Největší: Postarat se o děti. Leovi je osmnáct, oficiálně je dospělý, přitom ale stále maminčin mazánek. Miluje její kuchyni a často jsou jeho první slova po ránu otázkou, co bude k večeři; nechal se od Vivi vzít do salonu Murray's a koupit si od ní oblek na maturitu a závěrečný ples (důvěřoval jejímu vkusu, který obě jeho sestry ignorovaly). Minulou zimu, když Vivi skolila chřipka, sledoval s ní

Leo celé první tři řady seriálu *Koruna*. Vivi si je jistá, že právě to jí pomohlo – její velký, statný syn zachumlaný v posteli po jejím boku.

Na počátku jara se Leo nemohl rozhodnout mezi College of Charleston a University of Colorado. Sestavili s Vivi seznam pro a proti a ukázalo se, že si školy stojí vlastně stejně. Lea zajímalo, jak by mu Vivi poradila. Vivi si sobecky přála Charleston (přímé letecké spojení z Bostonu, a navíc, páni, Charleston!), ale šestý smysl jí říkal, že Charleston se od Nantucketu nebude *zas až tolik* lišit a že by Leovi prospěla úplná změna prostředí, – jakou je veliká škola ve Skalistých horách.

„Boulder,“ řekla tedy.

Výdechl a přiznal se: „To je i moje volba, jen jsem se bál, že se ti nebude líbit, jak je to daleko.“

„Chlapče můj,“ odpověděla, „to víš, že budu smutná, že jsi daleko, vždyť jsi moje dítě. Jenže abych byla dobrý rodič, musím chtít to nejlepší *pro tebe*.“

Vivi si plánovala, že Lea do Colorada sama poveze. Měl to být skutečný road trip s pečlivě vybranými zastávkami v restauracích, kýčovitých motelech, se scénickými výhledy a historickými památkami. Nechala by Lea vybírat hudbu podle jeho vkusu, ať by jí to rvalo uši sebevíc. Doufala, že když budou v autě jen oni dva a před nimi dlouhá otevřená cesta, mohli by si doopravdy popovídat. A pak, až ho Vivi vyloží (i se zalaminovanou kartičkou s instrukcemi na praní prádla), nasedne do auta a pořádně nahlas si pobřečí. Její poslední dítě, její chlapeček, vyletí z hnízda.

Vivi přece *nezmešká* nástup svého syna na vysokou. A na cestě má vnuče. Každý musí uznat, jak je nefér umřít a ani si nepochovat svoje první vnuče. A je tu i Carson, zdá se, že zrovna potřebuje matku víc než kdy dřív. Vivi nesmí zanechat tam dole své děti na pospas jim samým. Jsou to její *děti*. Je jejich *máma*.

Umírání nepřichází v úvahu, pardon.

Vivi už je v oblacích, ale stále ještě rozeznává svoje tělo na silnici Kingsley. Zastavil u něj bílý džíp. To je *Cruzův* džíp; vyskočil a běží k ní. „Vivi!“ Vytahuje telefon, slyší ho, jak říká, že potřebuje sanitku na křižovatce Kingsley a Madaket. „Moje máma je zraněná, vypadá to, že ji někdo srazil, leží na zemi. Potřebuje pomoc!“

Cruz se k ní sklání, ramena se mu třesou. Bere ji za ruku. „Zůstaň se mnou, Vivi, nikam neodcházej. Potřebuju tě. Všichni tě potřebujeme.“

Všichni mě potřebují, bleskne Vivi hlavou. A pak ještě: Nazval mě svou mámou.

Z dálky Vivi zaslechne sirénu. Už se na to nemůže dívat; její ubohé tělo, a chudák Cruz! Odvrací zrak – a střetává se tvář v tvář se ženou středního věku, pěkného sestřihu popelavě blond vlasů, s vlající bílou róbou a hedvábným šátkem umně zauzlovaným kolem krku.

„Ahoj?“ pronese tázavě Vivi. Žena před ní se zdá být z masa a kostí, v ruce třímá desky jako někdo, kdo organizuje literární besedu. Vivi možná za chvíli dostane přidělené číslo stolku.

Žena má na špičce nosu brýle na čtení. Šátek je sice elegantní a vypadá draze – Vivi zkoumá důmyslný zvířecí motiv s převahou oranžové a určuje značku šátku (cože!) Hermès –, brýle jsou však z běžné nabídky drogerií. „Ahoj, Vivian,“ odpoví žena, „vítej na Věčnosti. Jmenuju se Martha.“

Martha vypadá povědomě. Vzdáleně Vivi připomíná...

„Tvoji první čtenářku Maribeth,“ doplňuje Martha, „jo, to je moje mladší sestra.“

„To si snad děláš *legraci!* Ty jsi *sestra* Maribeth Schumacherové?“ Když Vivi vyšla první kniha *Dcery duny*, Maribeth Schumacherová koupila dvacet výtisků a rozdala je svým vlivným známým. Ti pak o ní řekli dál svým známým, sousedům a sestřenicím a tak dále a tak

dále – jako v oné nechvalně známé reklamě na šampon Fabergé. Tak spatřilo světlo světa Vivino oddané čtenářstvo.

„Byla jsem,“ upřesní Martha. „Posílala mi všechny tvé romány, dokud jsem předloni v létě nezemřela. Bydlela jsem v Memphisu, takže mě bavilo číst si o plážích.“

Memphis; Vivi tam byla na turné, ale zdržovala se na univerzitě a vybavuje si už jenom restauraci Central BBQ a obytnou čtvrt, kde si byla zaběhat. Nedostala se do centra, aby viděla Beale Street či proslulé cvičené kachny v hotelu Peabody. Řekla si tehdy, že se tam podívá příště.

Žádné příště už ale nebude!

„Ale kvůli tomu mi tě nepřidělili,“ vysvětluje Martha, „je to jenom shoda náhod.“

„Přidělili mě tobě?“

„Jsem tvoje Osoba,“ říká Martha. „Jsem tady, abych ti pomohla s přechodem.“

„Myslím, že se stala nějaká chyba.“

„To říká každý,“ povzdechne Martha.

Vivi ukáže směrem k zemi, kde spočívá její tělo. Přijela sanitka a Cruz uhání po Kingsley road k jejímu domu Money Pit. Jede to oznámit dětem. Vivi musí něco udělat. Může jí Martha pomoci to celé nějak zvrátit?

Snaží se nahlédnout do instrukcí, které má Martha v deskách. „Na tom tvém formuláři, je tam nějaké políčko, které můžeš zaškrtnout, aby mě v nemocnici zachránili?“

„Je moc pozdě,“ odpoví Martha. „Už jsi mrtvá.“

„Jsem mrtvá,“ opakuje Vivi. „Ale vždyť jsem nic neprovedla. Jak můžu být *mrtvá*?“

Nechce znít příliš rozhořčeně; jestli se něco za svých jedenapadesát let naučila, tak je to to, že se vyplatí být vždycky milá na lidi, kteří jí mohou pomoci, kupříkladu na letušky nebo zaměstnance